خزانه

تا به ویل

شاعر حبیب الله قلم مل

چاپ کال: ۱۳۸۹

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم: خزانه ! تا به ویل

شاعر: حبیب الله قلم مل

د ټلیفون شمېره: ۰۷۰۰۳۳۱۸۸۴

خپروونکی: د اطلاعاتو او کلتور ریاست/ کندهار

کمپوز: خپله شاعر

ډیزاین: مطیع الله روهیال

چاپ کال: ۱۳۸۹ ش – ۲۰۱۰ ع

چاپ: شمېر ۱۰۰۰ ټوکه

کچه: ۱۳/۵۰×۲۱ سانتي متره

د مخونو شمېر: 86 مخه

د خپرونو لړ: ۱۵

ډالۍ

هغه چا ته چي تل يې
په ښو لاربښوونو نازولی يم.
حبيب الله قلم مل

مننه او کور ودانی

د ټولو هغو دوستانو او ملګرو څخه نړۍ مننه، چي زما سره يې د دې
کتاب د چاپ په برخه کي تر خپله وسه هڅي کړي دي.
ځينو دوستانو او ملګرو د لګښت درانه پېټي ته اوږه ورکړه او ځينو د
کتاب په نورو برخو کي خپلي هڅي نه دي سپمولي.
ملګري او دوستان ماشاءالله ډېر دي، د ټولو يادونه به د کتاب ډېري پاڼي
ونيسي، زه له ټولو څخه په يوه وار د زړه له تله مننه کوم او د ستر
څښتن(ج) له دربار څخه د هغوی د هري هڅي په وړاندي څو برابره بدل

غواړم

غزلي

آزاد شعرونه

WEBSITE: WWW.KHOST-WEB.NET
E-MAIL: KHOST@LIVE.NL

یادانبت

د کندهار د فرهنګي او ادبي بهير په سلسله کي وروستۍ يوه لسيزه په هنري او ادبي لحاظ د خورا برياوو، لاسته راوړنو او پرمختګونو شاهده پاته سوې ده. د بيان آزادي، د مطبوعاتو خپلواکي او د هنري تخليقاتو لپاره پراخه موقع ميسره سوې ده، په دغه سلسله کي د هنري شاعرۍ سطحه هم تر يوه ځايه لوړه سوې ده او د شعارونو تر څنګ هنري اشعار هم د هېري نه دي.

په دغو هنري شعرونو کي يو هم د ښاغلي حبيب الله قلم مل هغه دي چي ماشاء الله په ډېره لږه موده کي يې د پرمختګ ډېر مراحل طی کړي دي او ډېر ستونزمن موړونه يې په تقريباً يوه ساه تر پښو کښلي دي.

د ښاغلي قلم مل شاعري هر سړی ځانته ورکشوي او په اروېدلو او لوستلو يې ثوک نه ستړی کېږي. د دوی په شاعرۍ کي ځيني ترکيبونه او لفظونه په حق سره په ده پوري مربوط دي او ثوک يې يوازي د ښاغلي قلم مل انحصار ګڼلای سي.

د پښتو ځوانو شاعرانو په لړ کي ښاغلی قلم مل هغه ثوک دئ، چي اشعار يې په دې ارزي، چي په چاپي او کتابي بڼه تر لوستونکو پوري ورسېږي.

د کندهار فرهنګپال والي پوهنوال ډاکټر توريالي ويسا په کندهار ولايت کي د نورو عمراني او تعليمي لاسته راوړنو تر څنګ علمي او فرهنګي لاسته راوړني هم لري، دغو مسايلو ته خاصه پاملرنه کوي او خصوصاً د مهمو کتابو د چاپ لپاره خاصه علاقه مندي لري، چي دا دئ دغه اثر هم د دوی په علمي توجه او مالي مرسته د چاپ جوګه سو.

د کندهار د اطلاعاتو او کلتور رياست د محترم پوهنوال ډاکټر توريالي ويسا له دغي نه هېرېدونکي او نه ورکېدونکي مرستي او ملاتړ څخه ډېر ډېر تشکر کوي او ج– له درباره دوی ته د اوږده عمر او دغسي نورو برياوو د لوی خدای غوښتنه هم کوي.

په ادب

عبدالقديم پتيال

د کندهار د اطلاعاتو او کلتور سرپرست رئيس

د قلم مل د او ښکو هار

څــو ورځي وړاندي يو ځــوان کــندهاري شــاعر ښــاغلي حبيب الله قلم مل د خپلو شعرونو يوه ټولګه را و سپارله، چي و يې ګورم او څه باندي وليکم. د دې ټولګي څه شعرونه چي مي ولوستل، د علامه رشاد بابا يوه خبره مي را په زړه سوه، دوی به ويل:
"د يوې ژبې ادب په ټوله عمر کي يو راز نه دئ، لکه د ثقافت او مدنيت نور اړخونه چي لوړ او ځوړ لري، ادب هم د پرمختيا پړاوونه وهي، وده کوي، ځوانېږي، زړېږي او نوي نوي رنګونه مومي".
زما په نظر د پښتو منظوم ادب اوسنی پړاو، د خپلي ودي او پرمختيا په هغه پله کي دئ، چي ماشاءالله د کميت اړخ يې پر ډېرېدو دئ او د کيفيت اړخ يې هم له پامه غورځول سوی نه دئ.
ځوان شاعران اوس د پخوا په پرتله د لوست (مطالعي) خورا ښه امکانات او اسانتياوي لري، د راغونډېدلو ډېري پلمې لري، د شعري الهام له پاره ډېر موضوعات په ټولنه کي لري او ډېر شعرونه هم ليکل کېږي. که د دې تر څنګ د چاپ پر مهال يې د شعرونو په چاڼ (انتخات) کي څه ناڅه سخت

دريځه و اوسي، د پښتو منظوم ادب د کيفيت اړخ به مو لا نور هم غښتلی او کرور کړی وي.

د ښاغلي قلم مل شعري ټولګه، چې ده باندي "خزانه ! تا به ويل" نوم ايښی دی، ما وکتله، دري برخي لري: د غزل، څلوريځو، آزاد شعرونو برخي، د ده په شعرونو کي ځيني تشبيهات او سمبولونه لکه: د هسک اوښکه، د وږمو قافله، د نسيم غبرګ، معصوم پسرلی، مغرور خزان، د لمر قضا، د رڼا محکمه، د ميني وزر ماتی، د کاڼي زړه ... ښه په زړه پوري دي، که زما واک وای، ما به پر دې ټولګي (د هسک اوښکه يا د اوښکو هار) نوم غوره بللی وای.

د ښاغلي قلم مل د شعري ژبي يوه ښېګڼه دا ده، چې شعر يې سليس او روان دی، تر ډېره حده پوري د اوسني پښتو د ملفوظي (ګړني) ژبي برخه يې پر مکتوبي (ليکني) ژبي باندي برلاسې ده.

د لمر وړانګو لاس را اوږد کړ، د ګل مخ په شبنم مينځي
د نسيم په غېږ کي څانګي، څکه زانګي او نڅيږي

د معصوم سپرلي و پښو ته د خزان مغرور سر پرېووت
غوړوي لمن د عجز، د غرور له سورلی لوېږي

* * *

په هار کي د خوښيو، د غمو زرګر غميان ږدي
د اوښکو مرغلري په اميل کي د ګرېوان ږدي

د ښاغلي قلم مل په شعرونو کي د ځينو پخوانيو شاعرانو تشبيهات په لږ

او ښتې ښه تر سترګو کېږي، چې د شعر خوند يې نور هم ور زيات کړی دئ:

د غـرور لباس که جــوړ وي له وربښمـــو
په ورو –ورو به د اوربښم لکه ګودړ سي

او په ځينو شعرونو کې د اولس درد او خوږ د شاعر عواطف او احساسات دوني اغېزمن کړي دي، چې د هغو ډېر ښکاره بيان په ځانګړې توګه په آزادو شعرونو کې، شعري اړخ يو څه تت غوندي کړی دئ، د دې تر څنګ ځيني تشبيهات لکه: د څو شپېبو پر شا، د ساندو پر شا او يا داسې نور ترکيبات لکه: جامې په تن کول، زما تر سترګو سول، چې زما په نظر د شعريت ښکلا ته څه زيان رسوي.

د پښتو ژبې په اوسني منظوم ادب کې د ښاغلي قلم مل او نورو ځوانو شاعرانو هڅه او تلاښ د ډېري ستاينې وړ دئ، د دوی هر شعر او هره ټولګه موږ ته د زړه سپک رابخښي.

خو، د منظوم او منثور ادب دنياګۍ د هنر او کمال هغه دنياګۍ ده، ډېر نفيس او ظريف اړخونه لري، په هغو ټولو پوهېده، ډېري سترياوي او ستومانۍ غواړي. که د "توصيه" کلمه پر چا بده نه پرېوزي، نو غواړم د ښاغلي قلم مل د دې ټولګې يوه نيم بيتۍ په لږ بدلون سره د ليکنې په پای کې راوړم:

غواص غوندي غوټې پسې وهه، په لاس به درسي
د ښاغلي قلم مل د شعري هسک د نورو روڼو اوښکو د ليدو په هيله.

محقق (څېړونکی) شېرشاه رشاد

کندهار - علامه حبيبي واټ
7 د سلواغې 1386

زموږ ځوان شاعر

شعر هغه منظوم او منثور کلام دئ، چې د اورېدونکو او لوستونکو په عواطفو او احساساتو کي تحريک پيدا کړي و دې کلام يا وينا ته شعر ويل کېږي، حميد بابا وايي:
شعر نه دئ دا خوناب د زخمي زړه دئ
يا د ستي وتلی دم د خــولې د مړه دئ
د ښاغلي ځوان شاعر حبيب الله قلم مل نوې شعري ټولګه (خزانه ! تا به ويل) په پښتني شعر او ادب کي د ډېر ګټور ادبي اثر شمېرل کېږي او ژر تر ژره به زموږ د پښتني ټولني د ځوان قشر د استفادې وړ وګرځي، دغه اديبان، شاعران او ليکوالان دي چې د خپلي ټولني ناخوالي و خپل ولس ته ور په ګوته کوي او د سالمي ټولني په جوړولو کي مهم رول لري، نو له همدې امله يو شاعر او ليکوال د خپلي ټولني ټوله نيمګړتياوي د شعر، نظم يا نثر په ژبه و خپلو خلکو ته وړاندي کوي، او د خپلي ټولني د ځوانانو ذهنونه ورتنويروي او هغه بې عدالتۍ چې د ده په ټولنه او محيط کي وجود لري خپل ولس په خبروي.
د ښاغلي حبيب الله قلم مل دغه لومړۍ شعري ټولګه پر درو برخو وېشل

سوې ده، چي لومړۍ برخه يې شعرونه او نظمونه دي، چي ټوله (**۵۲**) شعرونه او نظمونه دي، د بيتونو شمېر يې تر **۲۸۵** پوري رسېږي. دوهمه برخه يې څلوريځې دي، چي ټول شمېر يې (۱۸) ته رسېږي، او دريمه برخه يې ازاد شعرونه دي چي شمېر يې پنځو ته رسېږي.

ځوان قلم مل پخپلو شعرونو کي نوي ترکيبونه په ساده الفاظو کي راوړي دي، د پېچلو او مغلقو الفاظو څخه يې ډډه کړې ده، لکه چي وايي:

اوښکي که مي وژباړې معنا بې غم او وير راسي
داسي به وي کمي چي خوښي يې له تعبير راسي
ما ته د تدبير معمار مانۍ ذهن کي جوړي کړې
وراني سي چـپه سي زلـــزله چي د تقدير راسي

يا دا چي وايي:

ووايا ست ملګرو څه رقـم غـزله ولـيکم
نن د خوشحالۍ او که د غم غزله وليکم

په پورته بيت کي د طباق ادبي صنعت راغلی دئ، چي د خوشحالۍ او غم تر منځ تقابل موجود دئ. يا دا بيت چي وايي:

زاړه او نوي يې کـبار کي له بـازاره وړي
دا دي ناترسه ګاونډي پر دغه لاره وړي

په پورته بيت کي د نوي او زاړه تر منځ طباق راغلی دئ. ښاغلی حبيب الله قلم مل وايي:

د ژوند هره شـــېبه چي مي د زيار په خـولو مينـــځم
د وخت پر تندي پروت سپېره غبار په خولو مينځم

ځوان قلم مل لکه خوشال خان چي د پښتنو د بې اتفاقۍ څخه يې سر ټکولی دئ، چي وايي:

اتفاق په پښـــتانه کي پيدا نه سو
کنې ما به د مغل ګريوان پاره کړ

بل مثال:

که توفـــيق د اتفاق پښـــتانه مـــومي
زوړ خوشال به دوباره سي په دا ځوان

ښاغلی قلم مل هم د پښتنو د بې اتفاقۍ څخه ژاړي او وايي:

واړه د نفاق غچۍ غوڅ کړي دي
خدايه دا پښـتون لراو بروګـنډه

يا دا چي وايي:

خوشال بابا زوړ او سه ځوان به هيڅکله نه سې
پښتون ولس به نه سي پر يوه خوا سره ملګری

په پورته بيت کي هم د زوړ او ځوان کلمو تر منځ طباق راغلی دئ. قلم مل پخپله شاعري کي د کلاسيکو شاعرانو تخيلي تشبيهات په ساده الفاظو کي راوړي دي، لکه چي وايي:

لــــکه لـمر چي وي نيمی تنـــدر نيـولی
د يار مخ او تور زلفان يې هسي ښکاري
دا صــــدف که د ســره ګل غېږ کي شـــبنم دئ
سپين غاښونه سره شونډان يې هسي ښکاري

په پورته بيتو کي مخ مشبه، لمر مشبه به، زلفي مشبه، تندر مشبه به،

شونډان مشبه، سور ګل مشبه به، غاښ مشبه او صدف مشبه به دئ.
(لکه) د تشبیه توری دئ، څرنګه چې د تشبیه توری ښکاره پکښې راغلی دئ نو یې مرسله یا مطلقه تشبیه بولي.
په کلاسیکو شاعرانو کې لکه: خوشال خان خټک، رحمان بابا، حمید ماشوخېل، عبدالقادر خان خټک، اشرف خان هجري، کاظم خان شیدا، معزالله مومند، پیرمحمد کاکړ، شمس الدین کاکړ او تر میرزا حنان بارکزي پورې د (حباب) کلمه پخپلو اشعارو کې ډېره کارولې ده، کاظم خان شیدا وایي:

د حباب په دود یې سر وي بې دماغه
چې نظر په عظم و شان د لوی دریا کا
د حباب په شان یې زړه نمایان نه سي
چې سینه له درده چاکه بیدلان کا
پیراهن راباندې تر لکه حباب شه
خپلو سترګو چې په ما باندې باران کړ
بلندي یې د حباب په شان یو دم وه
څه آماس لري د سر ناکس عجب
پکښې بند وم لکه باد له ناتوانۍ
که صیاد کاندې حباب زما قفس
پوشیده یې په پرده خپله هیڅې کړه
نور څه نه لري مستور حباب هرګز
په عالم کې یې اسمان ته حباب وایې

د شیدا صورت هجران په څه حقیر کړ

خو ښاغلي قلم مل د حباب کلمه پخپل شعر کې دا سې راوړې ده:

په خېمه کې د حباب مو ټول ژوندون دئ

په یوه پو د حـــیات له کـــوره یـــــون دئ

د ښاغلي قلم مل په شعري ټولګه کې د سېلاب، فورم، محتوی او قافیې له مخې کمی نه ښکاري، که چیرې څه کمی پکښې وي هغه د یادوني وړ نه دئ.

مل ته د ‌ډپه اخیره کې زه حبیب الله قلم څخه د ده قلم هڅاند غواړم، پر قلم دې شعري ټولګې مبارکي وایم، د پاک خدای دې برکت وي.

و من الله توفیق

الحاج فضل محمد پنهان

ده خواجه، څلورمه ناحیه

کندهار

۱۳۸۹/۲/۲۱ ش

غزلي

چي پر خوله مي ستا د نوم لفظونه راسي
د زړه بڼ کي مي مايوسي غوټۍ وا سي

چي وړمه سي ستا د ذکر، پر چاپېره
د خزان د شيطان ځکه ورته شا سي

۱۳۸۱/۵/۱

ډېر مې ستا ښکلا ته انتخاب د تورو خام دئ
ستا ښایست بادار دئ زما کلام لکه غلام دي

نن چې دي په ښکلو لفظو یاد کوم د ښکلي نوم
دا هنر په ما کې؟ که کمال مې د الهام دئ؟

تل به دي د حق په سترګو خپل او پردي پېژندل
نه دي ویل دا چې دا پردی دا مې د قام دئ

ټول اوصاف یې لوستي په تورات او په انجیل کې وه
ځکه دي قایل پر نبوت زوی د سلام دئ

نوم یې لا د جهل د پلار وړی وو ستا دې دښمن
خود خوار ابوجهل په کونینو کې ناکام دئ

۱۳۸۵/۱/۱

ځوک چي حصه په پاک هنر کي لري
ښکلي افکار هغه په سر کي لري

د سرېتوب يې علامه در ښيم
تاثر د سترګو په نظر کي لري

چي د يقين پر پلونو پل نه ايږدي
د شک پر لار ژوند په خطر کي لري

وجود يې ځکه ټول له وهمه ربږدي
زړه د دوو سترګو په سنګر کي لري

دغه تو ښه نامناسبه ښکاري
چي "قلم مل" يې په سفر کي لري

۱۳/ ۳/ ۱۳۸۸

زه د ښېښان په نيت راوړم تار تر کتابه پورې
ته د نغمو لپاره تار وړې تر ربابه پورې

د ساحل خنډه تا ته ژوند کب لره مرګ دئ اشنا
که څه هم لنډه فاصله وي تر دريابه پورې

له سوال کولو سرې په سر ووهی® سم سړی
دغه غريب يې کله پرېښود تر جوابه پورې

باده لږ تم سه په ورتګ کې تجاوز مه کوه
يو څو شېبې لا ستا دي پاته تر حبابه پورې

د اميدو له سينده راوړه "قلم مله" اوبه
په وچ بيابان کې ستا د هيلو تر ګلابه پورې

۱۳۸۸/۳/۱۳

د لويي لاري لارويه وايه چيري به ځو
زه دي وجود ، ته مي زړګيه وايه چيري به ځو

روان له ښاره وو و کلي ته د ژوند په تمه
پر کلي ګرځي تور لوګيه وايه چيري به ځو

مودې سوې تېري لا نشه يو لا اثر يې پاته
موږ دي چنبلي د وير ميه وايه چيري به ځو

اوس د کاروان مهار په لاس کي د پرديو ښکاري
د قافلې د سر سړيه وايه چيري به ځو

د ياراني مزه مو نسته "قلم مله" ياره
زه يم هوښيار ته ليونيه وايه چيري به ځو

۱۳/ ۳/ ۱۳۸۸

اوښکي که مي وژباړې معني بې غم او وير راسي
داسي به وي کمي چي خوښي يې له تعبير راسي

ما ته د تدبير معمار ماڼۍ ذهن کي جوړې کړي
وراني سي چپه سي زلزله چي د تقدير راسي

هيلو بې صبري کول اميد په صبر وويل
صبر سئ ! د صبر خوږ ثمر به مو صابر راسي

غړي د وجود يې مريدان شروع په ذکر سي
کله چي د زړه و کور ته ستا د نامه پير راسي

خوښه به يې نه وي چي په ژوند کي غلطي وکړي
سم سړى وي کله په موضوع کي يو ځاي ګير راسي

WEBSITE: WWW.KHOST-WEB.NET
E-MAIL: KHOST@LIVE.NL

د لاس په ځپر، يو درد دئ د زړه ور مي ټکوي
احساس مي سر ته ناست دئ او پر سر مي ټکوي

خبر نه يم چي وړی يم د څو کلو خوبونو
راويښ به سم بيا هله چي محشر مي ټکوي

زه باد د خزان نه يم چي به پاڼي رژومه
ورېمه يم ځکه هر شرير خطر مي ټکوي

د زرو که د او سپني سکه يم نه پوهېږم
د پښ پر سندان پروت يم بې هنر مي ټکوي

ماښام دی و تيارو لره نژدې دئ ځکه وايي
د قهر په څپړو هر سحر مي ټکوي

ناستي د خيال تر ونو لاندي هيلي
په تدبير ډېري درومي وړاندي هيلي

په پاکو زړونو کي چي واوسېږي
سپېڅلي پاته سي ځو تاندي هيلي

ځوک يې ژوندی ساتي د ژوند تر پايه
د چا وي مړې د چا مړژواندي هيلي

نن د رحمت د سمندر له غېږي
لکه ځپې سوې راځپاندي هيلي

د داسي درنګو شېبو هيله لرم
چي "قلم مله" خاندي، خاندي هيلي

۱۳۸۷/۴/۴

د اسلامي مقدساتو درناوی په کار دئ
د اجتماع د اساساتو درناوی په کار دئ

منمه چا به دي وي هيلي زخمي کړي ګرانه
ستا د دې درد او احساساتو درناوی په کار دئ

څېره يي مه يادوه ستونزه يې کړه ياده د شخص
دلته د شخص د شخصياتو درناوی په کار دئ

که نيمګړتيا که ځانګړتيا وي دواړي ولټوه
د مشکل حل کي د صفاتو درناوی په کار دئ

چا ته که وايې "قلم مله" نو په نرمه ژبه
وايه ډېر ښه د کايناتو درناوی په کار دئ

۱۳۸۸/۴/۳۰

ښکلي که ښکلاوي سره کښېنستې
څنګ پر څنګ روڼاوي سره کښېنستې

تا د دوو مینو زړو ازار وکړ
ځکه دوې ګناوي سره کښېنستې

غم له کلي هغه ساعت کډه کړي
خوله کې که خنداوي سره کښېنستې

زما لا جرئت را زیاتوي هنوز
حسنه ! که اداوي سره کښېنستې

نن د "قلم مل" د سر امان لره
موري ستا دوعاوي سره کښېنستې

۱۳۸۸/۵/۱

د پوهي څو ذرې وې پر مغزو راواوښتې
روڼاوې سوې، خورې سوې، پر تيارو راواوښتې

د ورځي غېږ خو ستا ده د سبا پر اوږو راسې
منم دې هلته لمره که پر شپو راواوښتې

د ژبي په کلا کې دې د زهرو ښامار اوسي
خوږې خبري ځکه په ترخو راواوښتې

زمونږ تنده ماته نه سوه ځکه تږي يو تر اوسه
سرابه چې په شکل د اوبو راواوښتې

دا ښکلې شاعري به اخر پرېږدم "قلم مله"
که يو ځلي مې ګوتې پر پيسو راواوښتې

۱۳۸۷/۳/۵

زه په غم کي یم بې غمه له خوښیه
نېستمن نه یم څه فریاد کړم له نېستیه

کوڼ خو وې نور به هم کوڼ سې که یې واورې
د دردمن اولس د درد سوې سلګیه
نور یې څه کوې تصویر ته چي یې ګورې
دا راپېښه ده د خپل دوست له دوستیه
له پرهره دې خاموشه اواز اورم
وایې پاڅه دا یې خېژي له خولګیه
سوه د زړه د سمندر په تل کي ډوبه
د غمجنو ارمانو ډکه بېړیه

هسي زړه په خوري و چا ته فایده نه کړي
"قلم مل " دي کړي ځان خلاص له شاعریه

۱۳۸۸/۹/۹

له مړيني ما ژغوري حيا راته حيات راکوي
روح مي راپوه کړي په وجود کي ژوند نجات راکوي

تبادله ده د اسعارو تر منځ زما او د ده
زه مي الهام لره الفاظ دی کلمات راکوي

ښکلا په ښکلي زيږوي د تشويق ښکلی هنر
پر هنريت يې شاهدي ټول کاينات راکوي

دا که زموږ خوښه وي که وي دا به کيږي ضرور
موږ ته دردونه او خوښي د وخت حالات راکوي

دا چي د شپو پر پښو تغمې د روڼايي ښکاريږي
ښايي سهار له شتمنۍ څخه زکات راکوي

له درده زيږو او دردونه زېږي زموږ له وجي
ستا د احساس پر تن زخمونه زېږي زموږ له وجي

له زړو پيدا په زړو کي اوسو اخر مرو په زړو کي
داسي به ګورې چي نور زړونه زېږي زموږ له وجي

لکه چي تېر سوله پر تېرو تېر وختونه د وخت
د ژوند په غېږه کي يادونه زېږي زموږ له وجي

دا که ورانۍ که وادنۍ دي دا به وي همېشه
د نړۍ دغسي کارونه زېږي زموږ له وجي

شپېږ، شپېږ مو له رنګونو سهارو سره مل
د "قلم مل" د خيال ښارونه زېږي زموږ له وجي

په تلو دي راغله جوړه غم او اختر 〉
څنګه به لمانځو دا دوه غم او اختر

د ژړېدو او خندېدو لپاره
راځي په دغه اسره غم او اختر

خوږ او خوږ دواړه سره سوله يو ځای
سوله پر موږ رااېله غم او اختر

نورو ته ځي پر ببېلو، ببېلو
موږ ته راځي پر يوه غم او اختر

۱۳۸۸/۸/۸

د شعر په بڼ کي مو جوړ کړی د غزل سیمینار
د ګل پر څانګه راچاپېر دي د لفظو مېلمانه

شاعر د زړه د براس په ګرځ ځکه خېمې وهلي
چي په راحت یې لاندي کښېني تر سایو مېلمانه

څوک چي د چا د زړګی رنځ ته انعکاس ورکوي
خدایه ته مه کړې !دا خواخوږي د غمو مېلمانه

له پښتني کاله څه ډېر څه په ورو - ورو ووتل
بد مرغه کرکه او نفاق به وي تر څو مېلمانه

کور به پښتون او میلمه پال دئ خود یې کوروانېږي
نن یې و کلي ته راغلي بې پښتو مېلمانه

هره ذره یې د وجود پرهر - پرهر ښکارېږي
ملهم بې کله کړې خالقه د زخمو مېلمانه

۱۳۸۵/۲/۲۸

د سينې په صندوقچه کې د ښکلا په پوښ کې زړه دئ
يا د سرو ياقوتو کان دئ چې د غره غېږ کې ويده دئ

دوی روزلي حيوانان دي چې ويجاړې په سمبال کړي
زموږ چې هر وګړی ګورې د ورانۍ په کار کې ښه دئ

له کاڼه کلي څه راغلي په ړانده ماحول کې اوسي
په تيارو يې پروا نسته د رڼا د کاله نه دئ

چې له اور سره لوبېږي کله ډار کړي له سپرغيو
تار د شمعې په ځيګر کې که سوځېږي باک يې څه دئ

وا ښه نه خوري ګذاره يې د معصومو زړو په غوښو
دا بچی د مېږي نه دئ دا اولاد د سره ليوه دئ

د پاسته پالنګ له پاسه چې خوبونه په ارام کړي
د دې پسله "قلم مله" دغه واری پر هغه دئ

۱۳۸۵/۵/۵

نه مي فرېب خوښ نه په طبعه د سراب يم
ماتوم تنده هر تږي ته درياب يم

د نن کار کله پرېږدمه و سبا ته
څه پروا کړي که نن لږ څه په عذاب يم

زړه مي نرم مګر عزم يي ډېر کلک دئ
نور په خوی او په خاصيت لکه حباب يم

د زړه کور مي دئ د ځوانو هيلو ځاله
په مستي کي نن راغلی د شباب يم

خوند د عفوي کله سته په انتقام کي
"قلم مله" ياره يار ته په خطاب يم

۱۳۸۱/۸/۱۴

کاروان تندي اخيستي دئ ځاروان تندي اخيستی
مين خولا پر ځای پرېږده جانان تندي اخيستی

بېوسه به پر دښته خود له چوله چولاوه وي
چي دلته مو په کلي کي لوی خان تندي اخيستی

له مځکي څه ګيله ده، چي يې شنه لمن سپېره سوه
په دغه ورځو شپو کي لوی اسمان تندي اخيستی

په تنده کي به تاندي له دې خاورو وټو کېږي
دا نه چي نو په للمه کي باران تندي اخيستی

په غبږ کي يې څپې څپې سراب اوړي را اوړي
د تن هر رګ يې وچ دئ بيابان تندي اخيستی

تنها پر موږ راغلې وچکالي نه ده ملګرو !
يوازي کندهار نه ټول افغان تندي اخيستی

چي وي د "قلم مل" ها د قلم سيوري ته ناست وي
په کور کي د عرفان کله انسان تندي اخيستی

د مهرباني مور کچکول سوه په دوعا لاسونه
د خوش نصیب اولاد و خوږ ته دي دوا لاسونه

د هیلو څرک د ناهیلیو په تیارو کي ښکاري
د شپو ګرېوان به اخر څیري کړي رونا لاسونه

د پسرلي له ګلو خپله وږمه نه جوړېږي
چي پر سرو باندي يي تېر نه کړي هوا لاسونه

چیري چي زړه مي ستا و زړه ته هر کلی ونه کړي
نه کېږي هر څو که دي تاو کړمه پر ملا لاسونه

ځئ چي د زیار خولې کړو توی نن د زحمت پر ځلي
اخر به دا ویجاړ وطن جوړ کړي د چا لاسونه

۱۳۸۷/۸/۳۰

د بخت آس د پوهي توره راسره وای
وخت موسی تر کوه طوره راسره وای

د تیارو درز مي ګنډی په تار د ستورو
سپینه ستن که ستا له نوره راسره وای

نشه یان به نه وای ټوله به مستان وای
که د جام پر ځاي انګوره راسره وای

د دښمن لاس به مو وخت لا وای پرې چلی
که پر ځنګ ولاړ تربوره راسره وای

د ښامار زامو ته دا چاره کافي ده
که د هوډ سخته امبوره راسره وای

وزي مي د سترګو له دالانه د نظر مرغۍ
ښکار يې کړي بې رحمه، ستا د سترګو د ښو ښکاري

زه چي ستا و خوا ته هر قدم په توبه اخلمه
ناست وي په خزه کي هر قدم ته د توبو ښکاري

زړونه مو د کاڼو سول د غرو طبيعت ته ورته يو
راسه د وجود غرمو په ښښه کړه د غرو ښکاري

دوه صياده راسي يو يې غېږه کي سپرلی يو سي
بل وي د سپرلي د مست بلبل د ترانو ښکاري

دوارړه د ژوندون په ختمېدلو پسي وتي دي
يو دي "قلم مله" که ده وچي يا اوبو ښکاري

بلوم د نن په غېږ کي د سبا د امید شمعه
د تیارې زړه به روښان کړي په رڼا د امید شمعه

خاص له تا کوم غوښتنه ستا جلا ده پېرزوینه
همیشه مو کړې ملګرې یا الله د امید شمعه

د نېستۍ ماښام کي زبږي د ژړا بچي مایوسه
تل ځلېږي په هستۍ کي په خندا د امید شمعه

ښخ یي زړي کړل د میني وایي ګوندي زرغونه سي
دا لفظونه یې پر ژبه وایې دا د امید شمعه

د تشویق په قدم درومي د هدف منزل ته رسي
دا چي وینې "قلم مله" دا دنیا د امید شمعه

ستن سه زموږ د زړونو پرهر وګڼله !
ستوري پر لمن د سحر وګڼله !

لمر غوندي بې تمي تر هر کوره ځه
ګرانه خوی په دغه هنر وګڼله !

ته چي د خليل پر پلونو پل نه ږدې
څه ځان ته لباس د ازر وګڼله !

واړه د نفاق غچي غوځ کړي دي
خدايه دا اولس لراو بر وګڼله !

ما ته د کومک په پلمه مه راځه
خپل خيري ګربوان او ځيګر وګڼله !

۱۳۸۵/۱۰/۱۴

د نړۍ وا ړه خلک لوړ دي او موږ لاندي خلک
ځئ ! چي تر هسک ځانونه لوړ کو پرېږدو وړاندي خلګ

د ځوان قوت سره به مل کړو زوړ حکمت د زاړه
د کار سمون ته به سمبال کړو دغه تاندي خلک
تر څو ځانونه اصلاح نه کړي دغه زموږ وګړي
له دې عذابه به تر هغه وهي ساندي خلګ
چي افسانې خلګو بللې اوس رشتیا وختې
د انترنیټ له لاري هسي چاري کاندي خلګ
څو مره چې وس وي فریب او چل کړي وروړ د وروره سره
څو مره چالاکه او په ژبه سوه غړاندي خلګ

د "قلم مل" په څېر او سېږي دلته ډېر انسانان
په ژوند لا مړه دا بې هدفه دا مړ ژواندي خلګ

۱۳۸۴/۴/۳

وو ایا ست ملګرو څه رقم غزله ولیکم؟
نن د خوشحالۍ او که د غم غزله ولیکم؟

غېږې د نرۍ ته طبیعت ترخه خوا ره راوړل
اوس زه د خوښۍ که د الم غزله ولیکم؟

راغله د نغمو پر اوږو زما د زړه رباب لره
زه به سندریزه ترنم غزله ولیکم

نوره فیصله پر ښړ د مه دې درد من وګړو ته
زه به د خپل فکر په قلم غزله ولیکم

سیوري د قلم ته د کتاب لمن که و نیسم
هلته "قلم مل" به یو ناګرم غزله ولیکم

۱۳۸۴/۱/۱۳

دا چي خولې يې له ګرېوانه تر لمنو راځي
دغه نېستمن کله نظر ته د شتمنو راځي

نن کوچېدلې د خوښۍ کاروان له کلي څخه
ځکه جوپې جوپې لښکري د غمونو راځي
د څو پيسو په مقابل کي تر هر څه تېرېږي
دغه احوال د دغه ښار له بازارونو راځي
چي قافله د ژوندون ولاړه سي د مرګ غېږي ته
د اجل غشي به مو هغه دم تر زړونو راځي
ته چي مي څومره خندوې هومره خندلای نه سم
ته څه خبر يې چي پر زړه څه د غمجنو راځي

د خس په څېر د وخت څپو يووړی له ځانه سره
کله به بيا ورک "قلم مل" تر ساحلونو راځي

۱۳۸۴/۴/۲۷

د زړه په ښار کي مي د هیلو فقیراني ګرځي
لکه په کور کي د شتمن چي مزدوراني ګرځي

هیلي ماشومي وې چي کله د زړه ښار ته راغلې
ماشومي ځواني سوې، زړې سوې لا خواراني ګرځي
خود به یې ژوند خوار او ذلیل وي سرنوشت نه لري
په دغه ښار کي څو سوالګري دي پېغلاني ګرځي
د رنځ و ژبي ته مي ګورم، ترجمانه طبیب
سترګي زهیري اړومه مریضاني ګرځي
د ګناه زهر کله کله راته شات ښکاره سي
تاوان او ګټه راته هغه دم یو شاني ګرځي

له "قلم مله" به ملګرو ته نور څه سي پاته
بس دغه کرښي بې د شعر جاویداني ګرځي

۱۳۸۴/۲/۲

WEBSITE: WWW.KHOST-WEB.NET
E-MAIL: KHOST@LIVE.NL

نه لرم ملګری په ملګرو کي د زړه سره
نه پر شاو خوا سته نه نژدې مي له کاله سره

څومره که دي څوک سپک د سپکتيا په تله وتلي
هومره به نور دروند سې د دروندتيا په دروند تاله سره
ها چي له کلو مي د سړو تودو ملګری وو
اوس نه راته ګوري په نظر د يو کاته سره
واړه په مطلب د يو او بل ناسته ولاړه کړي
تړله سره غله دي سره غله دي دا چي مله سره
داسي وخت ته راغلو چي په شپو شپو سره نه وينو
داسي ورځي هم وې چي مو هره ورځ ليده سره

ورځ په ورځ بدلون په تمدن کي د نړۍ راځي
موړ.لا "قلم مله" په غفلت کي يو بيده سره

۱۳۸۴/۴/۱۷

نفس مو پخپله د غلیم غوندي شیطان غوندي دئ
په دې وړوکي تن کي پروت دئ د جهان غوندي دئ

بېله شیطان له مالیاریه کوي کښت د ګناه
په دغه کار کي روزل سوی د دهقان غوندي دئ

د وجود غړو ښو ته بد بدو ته ښه مه وایاست !
خیر دئ که زړه مو د هیواد د پارلمان غوندي دئ

ښکلی که څو مره وي سپین مخی افسوس زړه یې تور دئ
په مخ صفا په زړه صفا کله جانان غوندي دئ

له زړه یې ځکه د رڼو اوبو چینه بهېږي
د شمعي تن اوس د اورونو د باران غوندي دئ

۱۳۸۴/۴/۴

سور لعل مو دئ په لاس کي؟ که مجمر مو دئ په لاس کي؟
ملګرو نه پوهېږم که ګوهر مو دئ په لاس کي؟

ساقي د کينې اور مو دئ په زړونو کي بل سوی
د ميني اوبه راکړه تش ساغر مو دئ په لاس کي

د پوهي په ګاڼه به واړه وپسولو ځانونه
د تاندي ځوانۍ وخت لکه سره زر مو دئ په لاس کي

يو څه به لا اوږدې کړو د ديدن شپې هم نوري
کوتا دئ وخت د ژمي ماځګر مو دئ په لاس کي

قلم خو مي ملګری دئ که زه د "قلم مل" سم
نمو چي په هنر کوي هنر مو دئ په لاس کي

۱۳۸۳/۱۱/۲۲

کښېباسه ! دا زړه مي ستا د میني په جال کښېباسه !
دا سي لکه روح او تن یو بل په کمال کښېباسه !

وخت د وړوکتوبه زه به ځان درته ماشوم کړمه
ځه یو ځو لحظې مي د خوښیو په تال کښېباسه !

چیغي پښتني یې له مغزو څخه وتلي دي
بیا یې په مغلو زړونو رېغ د خوشال کښېباسه !

تل ستړي ستومان وي د پردو په دیدنو پسي
نن یو ځو شېبې یې ستا د وصل په خیال کښېباسه

ته د اخلاص غېږه کي لمنه د وفا نیسه
ګوره "قلم مله" ځان په دا سي جمال کښېباسه

۱۳۸۴/۱۰/۲

په تخیُل کښې مې ده ښکلې آئینه ساتلې
دې آئینې راته جانانه ستا څېره ساتلې

نه مې هېرېږي که سي تېر پېړۍ، پېړۍ کلونه
ما پخپل ذهن کې د یار د کور کوڅه ساتلې
ډېرو ساتلې دي په زړو کې رنګارنګ کلمې
خو ما محبوبه ! ستا د نوم ښه کلمه سا تلې
له ډېره وخته مې دښمنه ستا د مرګ لپاره
د زړه په سره پوښ کې ده توره توپنچه ساتلې
د زړه په جام کې خو د مینې د ښکلا اوبه وي
تا پکښې ولې د کینې لویه لمبه ساتلې

چې کوم رهزن یې "قلم مله" نه کړي چور و تالان
د زړه په ښار کې مې د هیلو قافله ساتلې

۱۳۸۴/۷/۱۹

په خپمه کي د حباب مو تول ژوندون دئ
په یوه، پو د حیات له کوره یون دئ

ما د زړه له تاکه جام د مستۍ ورکړ
د خمار شور يې راوړی لږ سکون دئ

لېونتوب مي راته لار د عقل ښيي
چي يې عقل رهنما و اپلاتون دئ

پر ساحل چي مو ببړۍ په غرقېدو سي
ځکه زموږ او جالوان تر منځ بېلتون دئ

لکه سپند چي پر مجمر دود او ایره سي
هسي سوی د نفاق مجمر پښتون دئ

۱۳۸۱/۲/۲۵

دا د هسک اوښکي راڅاڅي څکه ښکلي راتوکېږي
قافلې به د ورېمو بیا راستنېږي و ستنېږي

د لمر وړانګو لاس را اوږد کړ، د ګل مخ په شبنم مینځي
د نسیم په غېږ کي څانګي څکه زانګي او نڅېږي

د معصوم سپرلي و پښو ته د خزان مغرور سر پرېوت
غوړوي لمن د عجز د غرور له سورلۍ لوېږي

انځورګر تخیل راغی د ښکلا انځور ورڅخه
جام د هیلو یې په لاس کي د امید په می مستېږي

د زمان پر سپینه پاڼه به د ژوند تصویر انځور کړم
څکه اوس مي "قلم مل" دئ دا هستي بیا نبستي کېږي

۱۳۸۱/۳/۱۴

د ژوند ټټوبې مو وران سوی په لمبو سوځلی
لېځې مو نغښتې جوړو به دا ویجاړه کلی

ځو د یووالي غېږ ته درومو د بېلتون له غېږې
د وحدت هار مو د سمون په زرین تار پېیلی

نن به ریښې د نفاق خېژي له سمسوره بڼه
ځکه مالیار د اتحاد و بڼ ته بیا راغلی

دا تور فلک به کړو زرین په کهکشانه ستورو
ټولي تیارې به رڼوو راسره لمر ښاغلی

د "قلم مل" د زړه غوټۍ به پکښې وغوړېږي
نن د خزان په لړمانه کي نوبهار ختلی

۱۳۸۱/۱۸/۱۳

راځئ ! ملګرو نمانځو په شعرو کي انارګل
ښکلا يې ده راوړې په خبرو کي انارګل

چي ښکاري يې په شونډو اننګو کي رنګيني
زيبښي او به رنګيني په ريښو کي انارګل

اسمانه تا د اوښکو مرغلرو تخم ورکړی
چي رايې وړل لعلونه په باغچو کي انارګل

ځپه، ځپه خندا چي يې د خولې ساحل ته راسي
د شونډو غوټۍ ګل کړي خندېدو کي انارګل

د وينو پر ساحل يې "قلم مله" ځان ښکاره کړی
په سره مخ راته ګوري په لمبو کي انارګل

۱۳۸۲/۲/۲۲

له خزان جابره ځکه بهار بد وړي
چي له ژونده د سپرلي دا خونخوار بد وړي

لمر قاضي او د رونا يې محکمه ده
تياره ځکه په راتګ د سهار بد وړي

ښه يي نه ايسي تر سترګو چي غريب وي
شتمن خلګ له نېستمن او له خوار بد وړي

تر دماغه دي در دروميږ وربمې خپله
و ګلونو ته لاس مه وړه ماليار بد وړي

د بري په تکل زه د "قلم مل" سوم
ځکه لار غلطه نه کړم چي يار بد وړي

۱۳۸۲/۱/۱

افکار چي څېړندوی سي د لفظونو پای و سر ته
د زړه خبري دُر باسي دماغ تر خولې بهر ته

د جهل په تیارو کي د عرفان سپوږمۍ ځلېږي
تېرېږي په روڼا کي د روڼا کاروان سحر ته

و هسک د تمدن ته چي پرواز نه سي کولای
د میني وزر ماتي ضرورت لري و پر ته

د پوهي ګوهر وکره ! د زړه پر شاړه مځکه
چي ومومې لذت د دې لذیذ کښت د ثمر ته

پوهنه "قلم مله " د ژوندون د سمون پانګه
د زړه ور، ورته پرانېزه و دې عظیم هنر ته

۱۳۸۰/۱۲/۲۰

ورته نيول چي د برو تيټ په احترام سرونه
تر خاورو لاندي سول هغه د ننګ او نام سرونه

د احساس اور مو د رګو وينو ته جوش ورکوي
وي به دا جوش په جوش تر څو نه سي تمام سرونه

ژوند لکه لمر د مازيګر څومره غروب ته نژدې
د مرګ تيارې ژر پر راپورته کړي ماښام سرونه

وي په امان به مو سينې تل د نفاق له غشو
که د يووالي سپر ته واړه کړو نهام سرونه

و تفاهم ته "قلم مله" هغه وخت رسېږو
چي قطع نه کړو يو تر بله د کلام سرونه

۱۳۸۳/۵/۱۳

دومره مو له زړه سره پیوند ټپه
لکه د ملالې د میوند ټپه

تل پکښې کې نغښتې وي د زړونو حال
واړه ده رښتینې بند پر بند ټپه

ټول پکښې د خپلو زړونو راز وايي
ځانته عجیبه شان لري خوند ټپه

کله چې د زړه براس په ټپو ووزي
درد دئ چې خوږه کړي لکه قند ټپه

څوک چې د قلم، مل او همرازه وي
هغه چا پسوللې وي په پند ټپه

۱۳۸۴/۱/۱۲

د فخر ځلی

سپوږمۍ وه که دا لمر وو د اسمان له غېږې ولوېد ؟
په شپه کې دې فلکه ! کهکشان له غېږې ولوېد

پېړۍ پېړۍ به میشت وې لا په زړو کې د وګړو
تنها (رشاد) د ژوند د دې کاروان له غېږې ولوېد

(رشاد) د ارشاداتو راته ډېر څه دې پرې ايښي
دا نه چې لوی (رشاد) مو په تاوان له غېږې ولوېد

چې ټولو ته محبوب وو او مورږ واړه پر مین وو
د مینې ستر سمبول مو د جهان له غېږې ولوېد
تشبیه مو ندلای نه سم (علامه) ته په قاموس کې
په داسې لو ځېړنه کې مې توان له غېږې ولوېد
د مرګ په غشي ولګېد نن زمورږ د فخر ځلی
راګړوب سو او راپرېوت د افغان له غېږې ولوېد
چې تل د "قلم مل "وو د کتاب سره ملګری
ولوېد ›ملګرو نن مو داسې ستر انسان له غېږې

۱۳۸۳ / ۹ / ۱۲

شعر مو د کاروان جرس ته ورته دئ
تن کي د انسان نفس ته ورته دئ

زما هیلي ماشومي او امید ماشوم
کله ستا ناقص هوس ته ورته دئ

زړه پکښي چغيږي د مرغه په څېر
ياد دي د قفس محبس ته ورته دئ

ټوله د وجود په وینو ولمبېد
لژنده غاسل اودس ته ورته دئ

زما سره د زور ډغري مه وهه
توان دي کله زما و وس ته ورته دئ

۱۳۸۵/۱۰/۱۳

په تقاضا د نفس چي کله تر هر کاره ورسم
وجدان ته سمه شرمنده چي پر دې لاره ورسم

خاونده توان د څه توښې راکړه سفر لرمه
د لاري مل به کوم عمل کړم چي تر یاره ورسم

څه سراوسېږي په شپېلۍ کي د شپونکي ملګرو
چي له محفِله د رباب او له سیتاره ورسم

له ګڼي ګونې نه چي تنګ سمه په دې بازار کي
د غره په غېږه کي سکون وینم له ښاره ورسم

کتاب د ګل د یادو لولمه د زړه رهیل کي
په دې رقم به ګوندي زه هم تر بهاره ورسم

۱۳۸۵/۱۰/۱۸

نه په رونړا نه تروږمۍ کي اوسو
موږ په يوه دغسي نړۍ کي اوسو

خود يو پراته د ناکامۍ پر درشل
چي د خوبونو په ښرۍ کي اوسو

دوی د مريخ تر پلو ورسېدل
موږ لا په فکر د شپنۍ کي اوسو

نور خلګ ولاړه د خوښۍ تر کلي
موږ لا په ساندو او سلګۍ کي اوسو

د "قلم مل" که سو ، هدف ته رسو
بيا به په هسک او په سپوږمۍ کي اوسو

۱۳۸۵/۹/۳۰

په کاڼو کې دې زړه دئ، که له کاڼو دې جوړ زړه دئ
د ټولو زړونه نرم سول خو ستا هغه زوړ زړه دئ

د دوبې په ګرمۍ مرو او د ژمې په یخنۍ مرو
دې دواړو یو وژلې، که یې ګرم که سوړ زړه دئ

ښکاره که ارام درومې خو وجود کې یې دننه
بدلون او انقلاب وې او په جوش دهر ځوړ زړه دئ

بدن که دې ډېر غټ دئ خو هر کار دې د ماشوم دئ
ما ډېر وې دورند تللی خو دا ستا ثومره ووړ زړه دئ

دا رنګ یې "قلم مله" د غریب دئ دا څه سِر دئ
خو پټ یې په سینه کې ډېر غني او یو موړ زړه دئ

۱۳۸۵/۱/۲۰

WEBSITE: WWW.KHOST-WEB.NET
E-MAIL: KHOST@LIVE.NL

ځوک چي پر زړه د میني کښت نه لري
خالي کالبوت دئ څه ارزښت نه لري

لاندي کوي تر سر جوړه لاسونه
ځکه، غریب دئ چي بالښت نه لري

راوړه د شعر ژبي ته نوي الفاظ
چي تل ژوندي اوسي زړښت نه لري

په یارانه بې اعتبار نه کوې !
دا اسره ګر د چا درنښت نه لري

د "قلم مل" سه د کتاب ملګری
یاري د نورو څه پایښت نه لري

۲۰۰۵/۸/۱۷

زاړه او نوي يې کباړ کي له بازاره وړي
دا دي ناترسه ګاونډي پر دغه لاره وړي

دوی خو د شپې له تور لباسه زغري جوړي کړلې
موږ يې جګړې ته خود د بوې دي تر سهاره وړي
څومره چي وس مو وي هغومره مي په کانو ولئ !
ما په رښتيا د بري فايدې له دې سنګساره وړي
څوک مو له دوبي څوک له ژمي څخه سر ټکوي
چا دلته ستونزي له خزان چا له بهاره وړي
خود به يې ژبه ګنګوړه وي د فرعون له لاسه
موسي و خولې ته سرې سکروټي له انګاره وړي

د "قلم مل" يم د کتاب ياري به هم پالمه
ځکه خوندونه مي له دې ياری بې شماره وړي

۱۳۸۴/۱۲/۱۵

ستا د فکر د قاضي په فیصله مري
ستا له خوښي سره سم هغه شېبه مري

د ناورین په جال کي واړه یو لو بدلي
زما د کلي که هوښیار وي، که ساده مري

که د میني روڼا راولو و زړو ته
خامخا به مو په ذهن کي تیاره مري

د بل ملک دا په یوه پېړۍ کي نه مري
دومره خلګ چي زموږ دا په هفته مري

تل په ښو سره د بدو جبران کېږي
ورځ چي راسي "قلم مله" حتمي شپه مري

۱۳۸۲/۱/۲۹

کمال دئ په کوښښ کي له ښکلا سره ملګری
دا مه کړه ! چي ته ځان کړې له بلا سره ملګری

کامیابه به سې هله که له دوارو برخمن سوې
د پلار خواست که دي سو د مور له دعا سره ملګری

لمر هم له تیارو بد وړي چي رخصت مازیګر اخلي
راستون سي په صبا کي له رڼا سره ملګری

خوشال بابا زوړ اوسه ! ځوان به هیڅکله هم نه سې
پښتون اولس به نه سي پر یوه خوا سره ملګری

چي سپین زړه مي د تور رنګ په داغونو داغي نه سي
خالقه ته مي مه کړې ! له ګناه سره ملګری

۱۳۸۲ / ۱ / ۱۲

په نوي پوهه فکر ځوان وساته
حيوان هوښيار لکه انسان وساته

ظالم همدا وايي په خوله ملګرو
چي زړه دي پاک او مهربان وساته
که غواړې؟ ژوند په دې نړۍ کي وکړې
نو په سالم عقل جهان وساته
تر څو به غواړې له پرديو مرسته
له ځانه وشرمېږه ځان وساته
د حقيقي مشر به دا شعار وي
وطن ناموس افغانستان وساته

وخت باريک سوی لکه تار او مړی
خاونده ! زموږ پکښي ايمان وساته

۱۳۸۲/ ۳ / ۳

د ژوند هره شېبه چي مي د زيار په خولو مينځم
د وخت پر تندي پروت سپيره غبار په خولو مينځم

وجود مي لکه ښار زړه مي ښاروال ورته ټاکلی
د دې ښار هر يو غړی به د کار په خولو مينځم

د ميني او يووالي درس به ورکړم و زلمو ته
له کرکي او نفرته څه دا لار په خولو مينځم

د ستونزو پرهرونه که ګنډم د زغم په ګوتو
په غېږ کي د زحمت به ستن او تار په خولو مينځم

تر مرګه به دا هوډ او دا تکل لرم ملګرو
د هر ذهن ماحول د ابتکار په خولو مينځم

۱۳۸۲/۲/۲۲

د وصل وچکالي له ډېره وخته ده راغلې
جانانه ! دا زما له کمه بخته ده راغلې

د ژوند زلمی د زیار تر پلو لاندې ورته ګوري
دا ځکه د ارزښت ناوې تر تخته ده راغلې

ته خود وایې چې ژوند د خوشحالیو مجموعه ده
ملګرې ! پر تا کله شېبه سخته ده راغلې

د زیار نیالګی مې ایښی وو د ذهن کرونده کې
اوس وینم پر ثمر مې هغه درخته ده راغلې

۱۳۸۲/۲/۱۳

کال لکه ونه، میاشتو ځانګو یې غوټۍ نیولي
د شپو په غېږ کي، یې د ګل ورځو ګېډۍ نیولي

د ژوندون کډه مو، د څو شېبو پر شا تړلې
خو موږ بې غورو، پخپل ذهن کي پېړۍ نیولي

ځئ ! د خپل اوښکو، پر ځای توی کړو له قلمه اوښکي
تر څو به موږ د ویر په ستوني کي سلګۍ نیولي

وطنه ! بیا دي د حالاتو ګرځ پر مخ لوېدلی
د غم په ونه کي د درد ځانګو غوټۍ نیولي

د لوی هدف پر لور، هر ګام د بري غېږ ته تلل دي
کوچني هدف ته، د بري لاري ناکامۍ نیولي

۱۳۸۲/ ۷ / ۷

د احساس اور د تشویق په شونډو پو کړه
که د ژوند استعداد غواړې چې نور لوړ سي

په رتبه کې چې اصیل سړی لوړیږي
دی هنوز د تواضع په دوړو خړ سي

ستا له یاده مې د ساه وجود موجود کړه
که نه تن به مې بې د غه روحه مړ سي

د غرور لباس که جوړ وي له وریښمو
په ورو –ورو به دا وریښم لکه ګودړ سي

"قلم مل " لره یارنور وخت ملامت وي
خو کتو کې یار ناګرم، دی ګرم او پړ سي

۱۳۸۲/۱۰/۱۵

WEBSITE: WWW.KHOST-WEB.NET
E-MAIL: KHOST@LIVE.NL

دروازې ځکه د ښکلو تړکو مه
ستا د میني سپین الماس راڅخه ورک دئ

ودانۍ چي مو بدلېږي په ورانیو
د اصلي بنسټ اساس راڅخه ورک دئ
ستا د تن د هر یو غړي په عیب پوه یم
پر خپل ځان باندې قیاس راڅخه ورک دئ
ټېټ مغزی او ټېټي سترګی ځکه ګرځم
د غرور د سورلۍ آس راڅخه ورک دئ
ها چي زه یې لټوه معلوم نه دئ
دا چي کښته او که پاس راڅخه ورک دئ

د ظالم مخ چي اوس نه سم شین کولای
هغه درونډ د وحدت لاس راڅخه ورک دئ

۱۳۸۲/۹/۲۲

د سترګو څار مې ستا راتلو ته ستا پر لور اختره !
د دې ماتم په غېږ کې بيا که سرور خپور اختره !

په دې اميد يو چې ته راسې زموږ د کلي منځته
له بلاګانو څه به کلی سي تش تور اختره !

خوښي دې راکه په بدل کې مو غمونه واخله
د غم و سيوري ته مو مه کښېنوه نور اختره !

د جنګ پر اور که دې د سولې اوبه وښندلې
په هغه ورځ به پر کراره کړې زموږ کور اختره !

د "قلم مل" محل ته مه راځه د ساندو پر شا
راسه د ستري خوشحالۍ پر اوږو سپور اختره !

۱۳۸۲/۹/۲۸

ثلوريځي

د ناپوهۍ پر دښت غوړېږي د ګندېر ګلونه
د پوهي بڼ کي خدايه وټوکوې ډېر ګلونه
سل بهارونه دي قربان سي تر يو داسي خزان
چي راته پاته وي يو څو د ګل په څېر ګلونه
۱۳۸۵/۹/۹

د بحر پر ساحل خو مرغلري پرتې نه دي
غواص ورپسي ځي مدام و تل د سمندر ته
که غواړې؟ چي ديدن د ښکلو ښکلو هميش وکړې
په ژړ مازيګري ورځه و غاړې د ګودر ته
۱۳۸۰/۱۱/۱۳

شمعه نسکوره وه په غېږ کي د ه تيارو ورکه وه
ښېږۍ د پوهي مو په سيند کي په کلو ورکه وه
لمر د عرفان وړانګي خوري کړې هره خواسوه رڼا
هغه سپوږمۍ ده ورسره چي په شپو ، شپو ورکه وه
۱۳۸۱/۳/۲۷

په فاني کي دا د پانګو سرچينه ده
هسي نه چي ځواني تېره په غفلت سي
د حسرت ناله به کاندې نه بې ® مومې
چي څرګند درته د دې مستۍ لذت سي

۱۳۸۱/ ۸ / ۲۲

د درد غواص راوړي دې ډالۍ د زړه له بحره
د اوښکو مرغلرو ته لمن نيسه ګرېوانه
تر څو چي مو د ژوند قاموس کي توري د نفاق وي
پر پاڼو د شېبو به مو ليکلي وي فغانه

۱۳۸۳/ ۲/ ۲۸

چي دوست له دوسته جلا کېږي وايه څنګه به وي
دوه مين زړونه چي بېلېږي وايه څنګه به وي
چي د کلونو مسافر زوی د مور غېږ ته راسي
پسله دوو ورځو چي ستنېږي وايه څنګه به وي

۱۳۸۳/ ۷ /۱۲

لکه لمر چي وي نيمی تندر نيولی
د يار مخ او تور زلفان يې هسي ښکاري
دا صدف که د سره ګل غېږ کي شبنم دئ
سپين غاښونه سره شونډان يې هسي ښکاري

۱۳۸۴/۱۰/۱۸

زړګيه ځان تيار کړه د مشکل د سترګو جنګ ته
احساس مي پاروي د دې قاتل د سترګو جنګ ته
د سوبي ستر بری به مو په برخه وي نن ځکه
د زړه پر ورېو وړم د زغم سکيل د سترګو جنګ ته

۱۳۸۴/۱۲/۱۹

لکه باز ته چي کوتره وي د ښکار وړ
کاشکي هسي وای دا وخت راته د کار وړ
خود و شپې ته بېګانه او پردی ښکاري
دا روڼ ستوری دئ ملګرو د سهار وړ

۱۳۸۴/۱/۱۵

چي باران اوري او يو څوک د بام ناوه جوړوي
خاوند د خام فکر مدام داسي پلمه جوړوي
دلته که څوک د خداي احکامو ته حلې جوړوي
خدای په قيامت کي ورته داسي شريله جوړوي

۱۳۸۵/۷/۱۸

په هار کي د خوښيو د غمو زړګر غميان ږدي
د اوښکو مرغلري په امېل کي د ګرېوان ږدي
هدف د ټولو دا دئ بس چي موږ له منځه ولاړ سو
نو ځکه په جګړه کي ما او تا ته يو نښان ږدي

۱۳۸۵/۱۰/۲۸

WEBSITE: WWW.KHOST-WEB.NET
E-MAIL: KHOST@LIVE.NL

بېکاره وخت ته چې څوک وخت نه لري
دا بختور به ولې بخت نه لري
د تن اولس يې له قبضې وتلی
دوی واکمني د زړه پر تخت نه لري

د ذهن پر اسمان که دې سپوږمۍ وځلېده
بس پوه سه روښنايي ته يې نړۍ وځليده
وجود يې خاورې سوی باد له ځانه سره وړی
پر ځای يې د يادګار پر ته ګوتمۍ وځليده

۱۳۸۷/۸/۲۵

د لمس لاس ورغځوم د مستۍ اور ته
ګوندې راېږي وړم ګرمي د زړه تکور ته
غم غريب دئ چې زموږ کوي پوښتنه
د شتمني خوښۍ خيال نسته دې لور ته

د رياضت غشي په لاس د زيار مرغۍ ښکاروم
د ژوند په ونه کي د وخت په لار مرغۍ ښکاروم
هغه ښکاري نه يم چي ژوند د بل ذيروحه اخلم
هغه ښکاري يمه چي تل د کار مرغۍ ښکاروم

ته له هوسايي ستړی او زه يم له ستړيا ستړی
ته هم وايې زه هم وايم څوک به وي تر ما ستړی
ژوند چي پر اوږو وړم نو راحت غوندي احساس کوم
کله چي مي دی وړي نو يې زه سمه پر شا ستړی

ځای مي په زړه کي لري ځای يې په زړه کي لرم
يو څو خواخوږي دلته په دې کاله کي لرم
ته د لفظو په توره د دښمن سر غوڅوې
هنر د دغه جهاد کله په خوله کي لرم

WEBSITE: WWW.KHOST-WEB.NET
E-MAIL: KHOST@LIVE.NL

مزل یو دی مگر فرق یې تر مینځ دو مره
په ورتگ کې تر راتگ خوشحالي ډېره
داسې هم سته چې ورتلل تر راتلو گران وي
دزندان د پنجرو خبرمې هېره

غزل
۲۱۲۱۳۹۰
لکه څنگه چې دي لمانځو انار گله
هسې نه يې اړولی دي څېرې رنگ
ستا د پاڼو ژبې ښورې داسې وايي
چې کلونه مو اغوستی دجگړې رنگ
گل دي مينه مېوه وينه څانگې سوله
دتنې رنگ دې دخاورې دډېوې رنگ
په رنگونو کې دې ژړه رڼا ښکارې
په اوبو کې دې ښلی دلمبې رنگ
داچې پاته دې وجود کې څه سورخې ده
دانسان د وينې لړ څه لا لرې رنگ
ناامنۍ بدرنگي کوندې ته بد ايسې
دا د امن د پيغلوټې ښايستې رنگ

طبيت ځکه له ځانه سره راوړي
کائينات کوي تو پيربس په همدې رنګ
(قلم مله) داغزل ځکه پېکه ده
مالېکل دشپې په ګډ سو دتيارې رنګ

ماته هينداره ده انځور د نفاق
په کښي تصوير دناکامۍ ښکاريږي
له دې بلا څه به ځانو نه ساتو
ماتې په دې کلي کي بوۍ ښکاريږي
غواړي غيرت موکړي په ويره بدل
دپلان توپک کي دامرمۍ ښکاريږي
بيده په ويښه يو خوبونه و ينو
نه موبستر نه موشړۍ ښکاريږي
تنها سُستي کهالي موږ کړيده
مګرتاثير يي پر نړۍ ښکاريږي
وختوو هستي موږ ځني کار وانخيست
ځکه شيبي مو دنيستۍ ښکاريږي

د همت مځکه به ترپښو لاندي کړي
د ننګ د خولي وروستۍ سلګۍ ښکاريږي
نه داسي نه ده لکه ته چي وايي
ستا په لفظو کی کمزورۍ ښکاريږي
د دي کاله د وجود هره زره
سنګريا کور د ملالۍ ښکاريږي
ننګ به ژوندی وي چي ترڅو ژوندي يو
په ننګ ګويا به مو خولګۍ ښکاريږي
د (قلم مل) ملګرو داسی وکړی
په نتجه کې نيک بختۍ ښکاريږي
روغه هينداره کي ځانونه ګورئ
نښه پکښي د ورولي ښکاريږي

غزل

۱۳۹۰۳۸

پسرلی او خزان دواړه داغاز او انجام زیري
خبروي د کامیاب او دناکام حالت له ویري
څلور فصله نه دي دا دي زماد کال جانان خویونه
دا یې خوی دی نوي نمانځي دزړو کارنامې هیري
دکوښښ دباز بچي خو دلتې ځاله کي نه وي
دشپېو پر سر پرواز کړي الوته کوي ډیر لیري
کښېنستلی یمه ډیر لږ دخوښیو مهمانۍ کي
دغمونو مېلمستیاوي راته کیږي بخي ډیري
د دردونو په محفل کي وخوښۍ ته غزل وایي
ودې خلګو ته حیران یم لېوني دي که سرتېري

غزل

۱۳۹۰/۳/۳

سر د قلم لاس د ادم دی چي جوهر زېږوی
یو ازي نه چي سره یو سي بیا هنر زېږوي
زه په رنګوکي تور او سپین رنګ خوښومه په دې
چي توره شپه راته سپوږمۍ او سپین سحر زیږوي
ستا د شنې کرښي شین دیورنۀ مي په شنه زړه کښېنوي
ځکه د شنو سترګو خاوند هروخت خطر زیږوي
ماځیګر مه سه چي د خپل رڼا راوړونکی وژني
ځان د سهار په خوی عادت کړه مدام لمر زیږوي
چي د برباد پرځاي اباد ،اباد فکرونه روزي
پیړۍ په غیږکي د زمان بس یو بشر زیږوي
دا چي ښارونه په اباد دي دا د خاورو زړې
مه وایه داسي چي قوت یو ازي غر زیږوي
دهمت توان مو دلتۍ لمبې سوځلای نسي
بیا کې هم وسوځي پوهیږم سمندر زیږوي
د زرغونو پاڼو پلو یي له خوندونو ډک دی
وجود یي ځکه قلم مله خوږ ثمر زېږوي

نه ویل او نه لیکل کړم په خپل ژبه
په (سپېکېنګ) کې مو ترمینځه (مېک) یو (فایټ) سو
ماول ځنګه ده ول جنګ پرسر د(لایټ) سو
وې ویل دې (سایډ) ته (ډارک) دی رڼا نسته
په (ډیسکس) سره مو (پاس) دا ټوله (نایټ) سو
ډېریم (حفي) چې سوم (لکي) زما یارانو
ځکه بخت مي مخکې (بلک) وو خو اوس (وایټ) سو
نه ویل او نه لیکل کړم په خپل ژبه
ځکه (ټانګ) مي ډېر عادت په (ریډ) او (رایټ) سو
په (رانګ) (تینګ) باندي (آف سیټ) سم په (ویب پیج) کي
په آفت باندي یې (ډرټي) (آل) (ویب سایټ) سو
(ایوری ډې) راته (اډوایس) کړي لکه (باس)
قلم مل ناځوانه ګوره راته (ټایټ) سو
وایي ژبه هویت ،مور او ناموس ده
(آبلیګیشن) یې پر موږ ځکه هر (رایټ) سو
یادونه: دا شعر دهغه چا په باب لیکلی سوی دی چي له خپلي ژبي سره مینه نه لري او د پښتو د سوچه لغاتو پر ځای د پردیو ژبو لغاتو نه استعمالوی چي دا دوخت په تېرېدو سره و پښتو ژبي ته سخت زیان رسوي او باید له دې کاره ځخه ډډه وسی. په دې شعر کي په روښانه الفاظو نه بلکي په

رمزي ژبه ورته اشاره سوې ده.

آزاد شعرونه

ډيره مننه پسرليه ياره
۱۱۳۹۰۲۳
سپرليه بيادي پانې
دهغي وني شنې کړې
چي لړزولې وه درنې چاودني
تن سوځيدلی سينه څيري، څيري
هغه دتور دود په لباس کي پټه
ښکاريدل داسي لکه
دچالاسونه ځني
په ببخ کي پرې دواړه
ډيره مننه پسرليه ياره
په طبعه خوږلکه ګنيه ياره
ستاپه راتلو سره عجبه وسوه
لاسونه اوس ورته دخانګو په نوم
بيرته راشنه سوه پر پرې کړو ځايو
هغه ژوولی چي وه بم په غاښو
داڅومره ښه سوله زموږ لپاره

WEBSITE: WWW.KHOST-WEB.NET
E-MAIL: KHOST@LIVE.NL

چي وني بيا ورکه هستي پيدا کړه
موربه که خدای (ج) کول خوش بخته سوو نور
ونه دڅانګو په لاسونو مورته
دپاڼو ګوتي ښوروي چي راسئ
زما ترسيوری لاندي ساه واچوئ
بيا ديوالي اودسولي غيږکي
يوبل ته غيږي ورکړئ
دمحبت لاسونه
په احترام اوعزت
پرسينه ونيسئ چي
ترمينځ موسي راپيدا
خوشبو دميني هوا
ترڅوبه ياست همداسي
دنفرتونو په ګرځو لړلي
دخدای (ج) لپاره مه کړئ دغسي نور
ځان به هم ورک کړئ زه به هم ورکه سم
که دنفاق خزان حاکم وو دلته

هسي دئ ژوند د انسان
لکه سپېره بڼکه
یا لکه خس او خاشاک
چي وي پر ځمکه پراته
څومره کمزوري واړه
نه لري توان د خوځښت
کله چي باد پرې راسي
باد یې پخپله غېږ کي
یوسي د هسک تر څوکو
هلته یې وګرځوي
خپل د اوږو پر سرو
دوی ته دا حس پیدا سي
وایي د حال په ژبه
څومره مو لوی دئ عزت
څومره مو لوی دئ هیبت
څومره واکداره یو موږ
دا لو نړۍ چي ګورې
زموږ په قبضه کي واړه
لوړ مو پر ټولو قدم
لرو ملګرو ډېر برم
خو په دې نه پوهېږي

چي موږ د بل په قدرت
راغلو تر دغه ځایه
بس غور ځنګونه کوي
د هغه چا پر سرو
چي دوی يې وي راوړي
تر دغه لوړو ځايو
کله چي هغه قوت
ليري کړي دوی له ځانه
او خپل قوت ترې واخلي
توان يې له ځانه ووزي
په هغه دم ولو پړي
د هغه برم له غبړي
سي را ايله له پاسه
بيرته د مځکي لور ته
بيرته ساده غوندي سي
لکه چي مځکي دوی وه
دا د فلک بازي ده
دا لوبه ده د زمان
هسي دئ ژوند د انسان
هسي دئ ژوند د انسان
۱۳۸۴/۲/۵

خزانه ! تابه ویل

خزانه ! ته لکه مغروره قاتل
چي زمونږ کاله ته راغلې
په اول وار دي د معصومو ویني
د شرابي په رنګه وڅښلې
دواړه لاسونه دي په وړله
په الواني دي کړله
لکه پنجې د زمري
چي د مظلومي غرځنۍ ښکار یې تازه کړی وي
په قهرجنو سترګو
دي، هري خوا ته کتل
تا به ویل هوار به کړم د پرد ېسیو ټغر
د بد بختیو ټغر
د بېوسیو ټغر
د شنډ هیلیو ټغر
د مایوسیو ټغر
تابه ویل زه به همدا اسي تل تر تله اوسم
چي د بېکسو او بېوسو په سرونو به زه لوبي کوم
د ګیند په څېر بې هره خوا غورځوم
ګورئ ! د ظلم د دې څلي انجام

له هسک اسمانه به پر مځکه پرېوزي

په کبرجنو سترګو

به بیا ونه ګوري و هري خوا ته

سپور وو څو ورځي د غرور پر سورلۍ

ملګرو ! راسئ اوس يي حال وګورئ

پښو تې® لوېدلي دي د عدل کړۍ

لمن د عجز غوړوي په عجز

خو خبر نه وو چي همدا سپرلۍ او دا وګړي

د ځان غمخور ځان ته سردار به لري

ساقي، ساغر به لري

جام او خمار به لري

بڼ او مالیار به لري

ګل او بهار به لري

دا يې په ياد کي نه وه

چي پر سرلار لري غر

ځکه اوس هري خوا ته ګوري په ذليلو سترګو

اوس راڅرګنده سوه رڼا خپل سپین پلو غوړوي

کور د ستم ورانوي

زړه پر مستي راولي

ویده ماغزه ویښوي

نوي ګلان وا کوي

بلبل پر څانګه د ګل
د نغمو شرنګ جوړوي
راکوچوي ورلره
پرخه خپل سپيني کيږدی
پرخه پـه غېږ کي د ګل
خپلي کيږدی د روي
تر لمر ختو پوري وي
زمونږ پر کلي راخوره وره سوه
سپينه رڼا ده سپين پلو غوړوي
خزانه ! تا به ويل
چي سپرلی بيا نه رائحي

۱۳۸۲/۱/۱

ډالۍ

اختره ! راوړې د خوښیو ډالۍ
د نېکمرغیو ډالۍ
راکړې و مورېته د ګلونو د ګېډیو ډالۍ
د خوشبختیو ډالۍ
د مهربان مشر په څېر زموږ وکاله ته راسې
و موږ ته راوړې د خوښیو شېبې
ستا په راتلو سره په تن کړو ښکلي ښکلي جامې
موږ دي هم نمانځو په خوښیو سره
په خوشحالیو سره
موږ دي راتګ ته هر کلی وایو هر کله راسې
اختره تا ته هوسونه کوو
میدان کي ناڅو اتنونه کوو
دلته خپګان ته خاتمه ورکوو
په برکت دي ورکوو و یوه او بل ته غېږه
غاړه په غاړه یو خپه که ناخپه وګړي
د زړه آئینه مو راصفا کړې د وحدت په اوبو
د اخوت په اوبو
ته مو هر ځل کښېنوې

موږ پر یوه دستر خوان

خو موږ بدمرغه ستا د تللو سره

بېرته راستون کړو ها نفاق هغه بد مرغه ژوندون

ورسره وکړو بیا یو نوی تړون

کښېنو د کرکي عداوت پر ټغر

و منځ ته راوړو د نفرت ګرځونه

تر هغه پوري دا ناورین وي تر څو

چي مو شېبې د انتظار سي ختمي

او بیا راورسېږي

۱۳۸۲/۱۱/۱۳

ژوند

ژوند مو سو کښت د کوکنار
اوس مو له منځه څه وړي
ټول نړیوال راپسې
وایي چې دا مخدره توکي دي
هستي یې زیان رسوي
نیستي یې ګټه لري
ورته چاره په کار ده
ملګرو ! راسئ چې همداسې وکړو
که نه نو موږ به هم له ځانه سره
په اور لمبه لمبه کړي
په اور لمبه لمبه کړي

۱۳۸۵/۹/۳۰

نړۍ

که دې نړۍ ته ځیر سو
دا ده فضاء په تن کې
فقط یوه سترګه ده
کله و لمر ته ګوري
کله سپوږمۍ ته ګوري
او کله وي په ننداره د ستورو
چې ټول خاموش لګیا وي
او خپل کارونه کوي
وي د سکون په غېږ کې
خو د دې خوارې سترګې
دننه یو عالم غمونه زېږي
دې ته ارمان درېږي
د خپل وګړو پر حال
انسانه ستا له غمه
څو څاڅکي اوښکي توی کړي
غواړي چې ستا او له خپل ځانه سره
پوره خواخوږي ښکاره کړي
خپله هستي ښکاره کړي

د دې غمجني اوښکي
چي کله واورېږي
ترې سېلابونه جوړ سي
ترې دریابونه جوړ سي
د دې د خوار وجود موجودو لره
کله په زیان کله په ګټه واوړي
۱۳۸۲/۲/۲

WEBSITE: WWW.KHOST-WEB.NET
E-MAIL: KHOST@LIVE.NL

